

yaşam

ÜNLÜ PİYANİST ANJELIKA AKBAR BU
DEFA MÜZİĞİYLE DEĞİL ÇOCUKLUK
ANILARIYLA SAHNEDE



Babası, Anjelika Akbar'a, 9 yaşındayken yanlarından ayrıldığını söylemiş. İşte o günlerde çekilmiş bir fotoğraf...

ANJELİKA AKBAR

“BABAMIN YOKLUĞUNUN AÇTIĞI YARAYI MÜZİKLE TEDAVİ ETTİM”

“KIZLAR VE BABALARI” ADLI KİTAPTA MÜZİKTEN ÇOK BABASIYLA HÜZÜNLÜ İLİŞKİSİNİ ANLATAN ÜNLÜ MÜZİSYEN ANJELİKA AKBAR AKTÜEL'E SIRLARINI AÇTI.

HASAN HÜSEYİN KEMAL / hhkemal@gmail.com

“Gerçekten, ben neden hiç farkında değilim ki? Babam şimdiye kadar beni elimden tutup hiç gezdirmemi. Kızakla gezmeyi çok sevdiğim halde ya annem, ya da dayım beni gezdirmişti hep. Verdiğim konserlere de gelmiyordu, tüm ailem varken o hiç yoktu! ‘Ben şimdiye kadar neden bunu görmüyordum?’ diye sordum kendi kendime...”

★★★

“Meğer yıllar geçmiş! Tam beş yıl! 7 yaşında iken anneanneme yeni keşfettiğim sırrımı anlatma zamanı geldi! ‘Babula (anneanne), sen sakın bunu sana söylediğimi kimseye, anneme bile söyleme! Biliyor musun, babam bizim evimizde yaşamıyor, sadece bazen geliyor, sanırım beni görmeye...”

★★★

“O anda kalbimde derin bir tınlama sesi oldu... Evet, bir kapı gıcırtsa, uçan kuş çığlığı, 1000 tane kemanın en yüksek volümle aynı notayı çalması; sanki boş bir odanın içinde tüm bu sesler ve daha fazlası yankılanarak, dönerek, eko gibi kalbime dokunup bilincime geldi: Artık benim bir babam yoktur...”



“Kendisini asla suçlamıyorum ama benim için hiçbir zaman baba değildi. Yabancı bir adam, bir amca...”

Anjelika Akbar “Kızlar ve Babaları” adlı toplama yazılardan oluşan kitapta babasıyla olan daha doğrusu olmayan ilişkisinden böyle bahsediyor. 400’den fazla bestesi bulunan, birçok ulusal ve uluslararası ödüle sahip bir müzisyen olan Akbar’ın başarılarının arkasında yokluktan varlığa çıkış var. Bu çıkışın temelinde ise babasından ayrı yaşamının acısını müziğiyle tedavi etmesi yatıyor... Anjelika Akbar çocukluğunun kuyularını ve babasıyla olan hüzünlü ilişkisini içinden geldiği gibi Aktüel’e anlattı.

● Nasıl bir aile ortamında yetiştiniz?

Ailemiz çok büyüktü fakat aynı yerde oturmuyorduk. Türk ailesinden daha yakın ve sıcak bir ilişki tarzımız vardı diyebilirim. Teyzemler, dayımlar birbirimizle sürekli görüşüyorduk. Annemin babası savaş döneminde Moskova’dan Kazakistan’a göç etmiş. Bütün aileyi ardından sürüklemiş. Annem babamla Kazakistan’da tanışmış. Dedem, ▶

yaşam

anneannem, ailecek gülmeyi çok severdik. Küçükken aileye piyano konseri verirdim. Dedem komik sayılacak giysiler giyerken ben de işimi ciddiye aldığımdan anneannemin kıyafetlerini giyirdim. Hırkası yerlere kadar sürünürdü...

● Babanızın ailesi?..

Babamın babası Kırım Türkü, annesi Ukraynalı. Fakat babam daha bebekken babası İkinci Dünya Savaşı'nda ölmüş. Ve babam annesinden uzakta Kazakistan'da yaşıyordu. Babaannemi bir iki kere görebildim.

● Babanızın sizden ayrıldığını nasıl hissettiniz?

Babam Moskova'ya gitmişti. Bunun bir ayrılık olduğunu yedi yaşındayken fark ettim. Hâlbuki daha iki yaşındayken bizden ayrılmış. Herhalde aile kalabalık ve eğlenceli olunca hissetmemişim. Annem de konuyla ilgili bir şey anlatmıyordu. Hayatım sanki ikiye bölünüyor; babamın bizimle yaşadığını düşündüğüm dönem bir de bizden ayrı olduğunu andığım dönem. Yedi yaşına kadar gidip gelen bir baba.

● İlişkiniz nasıldı?

Babam müzisyen, felsefe profesörü aynı zamanda Rusya'daki uzay çalışmalarını yakından takip eden önemli gazetecilerdendi... Çok yoğun. Moskova'ya gidip konferanslar veriyor. Ara sıra geliyordu. Geldiğinde ise bana uzayla, ekolojiyle ilgili şeyler anlatıyor, uzaydan çekilmiş fotoğraflar, müzik plakları hediye ediyordu.

“Diğer çocuklardan farklıydım”

● Çocukken farklı bir yapınız mı vardı?

Açıkcası diğer çocuklardan farklıydım oyun oynamak yerine doğayla ve müzikle ilgileniyordum. Klasik müzik konserlerine de gidiyordum. İki yaşındayken hediye edilen pikapla plak koleksiyonum oluşmaya başlamıştı. Beş yaşına kadar ciddi arşivim olmuştu. Yaramazlıklarım; zamanında uyumamak ve yemek yememektir. Annem böyle durumlarda ceza olarak beni piyanodan uzaklaştı-



ıyor, plak dinlememe müsaade etmiyordu.

● Piyano çalmayı ne zaman öğrendiniz?

Daha yürüyemiyorken piyanoyu karyolaya yaklaştırmışlar. Yani ilk tanıştığım eşyalardan biri. Ilgim nedeniyle annem iki buçuk yaşına kadar notaları öğretmişti. Notaların yazılışlarını, piyanodaki yerlerini biliyordum.

● Kızların babalarına aşık olduğu söylenir. Sizin babanıza karşı böyle bir hayranlığınız var mıydı?

Büyük bir yakınlık hissetmedim. Normal bir amca gibiydi. Belki bizimle yaşıyor olsaydı böyle bir şey hissedebilirdim.

● Ruh dünyanızda nasıl etkiler yaptı?

Ayrı yaşadığımızı anlayınca içim sıkıldı. Bir yarım kopmuş gibi hissettim. Bir müddet onsuz yaşamaya alışmaya çalıştım. Ama bunu etrafıma fazla yansıtmadım. Hâlbuki çok duygusal biriyim. Galiba dersler, okul konserlerinin verdiği yoğunluk düşünecek zaman bırakmıyordu. Belki duygusallığımı müziğe aktarmış olabilirim. Babamın eksikliğinin açtığı yarayı müzikle iyileştirdim. Yaşadığım sarsıntıyı böylece avuttum.

● Babanızla bu durumu ilk ne zaman konuştunuz?

Annemle Özbekistan'a taşınıyorduk. 10 yaşındaydım. Bize geldi ve “Biz annenle ayrı yaşıyoruz. Sana söyleyemedim. Ayrılmamızı annen istedi. O haklıydı çünkü sizinle ilgilenemedim” dedi. Ağlayınca müzisyen ve bilim adamı kimliği gitti savunmasız bir

adam haline geldi. Bu durumu da anneme anlatmadım. Bunları konuşurken çekildiğimiz bir fotoğrafımız da var. Annemse babamın ilgisiz tavrına dayanmadığı için ayrıldığını birkaç yıl önce ağlayarak anlattı. Yoksa küçük kızını babasız bırakmak gibi bir isteği yoktu.

Yabancı bir adam, bir amca

● Babanıza öfke duyduğunuz oldu mu?

Kendisini asla suçlamıyorum ama benim için hiçbir zaman baba değildi. Yabancı bir adam, bir amca...

● Anneniz siz 10 yaşındayken evlenmiş. İkinci eşine baba diyebiliyor muydunuz?

Kendisine baba diyebildim çünkü kendi babam da baba değildi. “Ona da baba derim buna da” duygusu hâkimdi. Ama bir babam olsun istiyordum; iyi ya da kötü bir ailem olmuştur.

● Kitaptaki yazıyı hangi duygularla yazdınız?

Eski zamanların duygusallığıyla yazdım. Ama yazıyı yazdıktan sonra ne olursa olsun şükretmek gerektiğine inandım. Yaşadıklarımın beni olgunlaştırmak için olduğunu düşünerek ağlamayı bıraktım.

● Yazıyı yazdıktan sonra mucizevi şekilde babanız değişiyor?

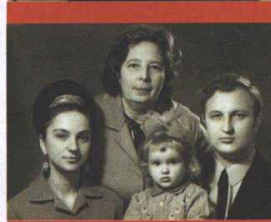
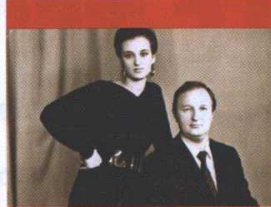
Babam tam bir bencillik abidesiydi. Bana bir kere bile çikolata getirmemiştir. Ancak kendisi tatlı alır bana vermezdi. Son görüşmemizde torbalar dolusu hediyeler getirdi. Otel odası doldu taşı. “Dünyayı değiştirmek istiyorsanız önce kendinizi değiştirin” sözünün yansımasını yaşadım. Çünkü babamla ilgili düşüncemi netleştirmiştik.

● Şu an nasıl iletişiminiz?

Paylaştığımız konular çocuklukta kiyle aynı. Uzun, depresyon, müzik... Eskiden farklı olarak artık babam bazı konuları bana danışır oldu.

● Babanızın ve annenizin yazıyı yazdıktan haberi var mıydı?

Babamın yazıdan hâlâ haberi yok ancak anneme geçtiğimiz yaz okudum. Çok ağladı.



YEDİ YAŞINA KADAR GİDİP GELEN BİR BABA

Annem bana hiçbir şey anlatmadı. Meğer babam bizimle yaşamıyormuş. Durumu anlamam için elinde gelen her şeyi yapıyormuş. Nasıl fark ettiğimi hatırlamıyorum ama yavaş yavaş jeton düşmeye başlamıştı. Beş yaşından itibaren konserlerim oluyordu. Bütün aile orada olduğu halde babam yoktu. Herkesin babası okullar başlarken yanında oluyordu. Ancak babam ayrı olsak bile bana sürekli bir şeyler yolluyordu.